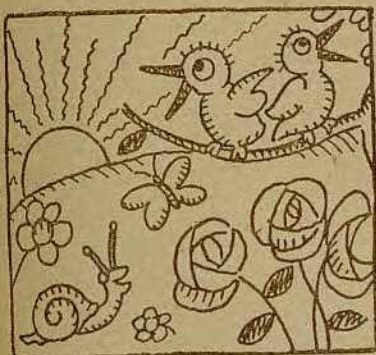

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

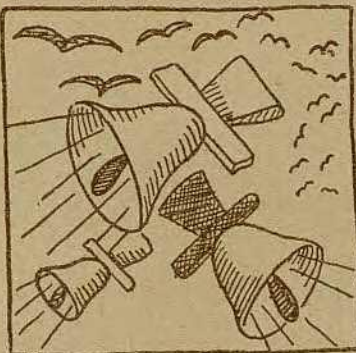
ANY II — NUM. 15
BARCELONA, 1 DE MARÇ DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

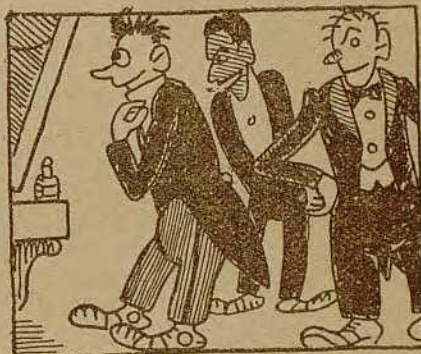
El casamiento de Piera - narrado per un que hi era

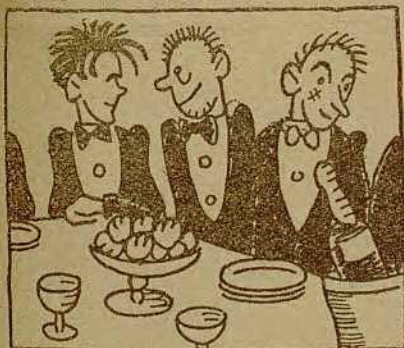
Los rayos del sol quemaban
con más ardor que otros días;
los pajarillos trinaban
y las flores sonreían.

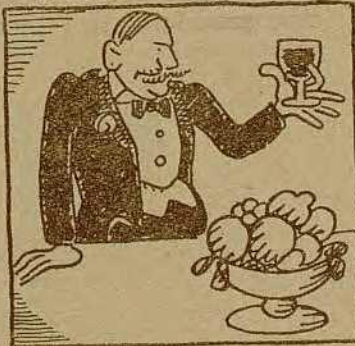
Las campanas repicaban
y por arreu escampaban
sus notas gayas de fiesta
y de júbilo impregnadas.

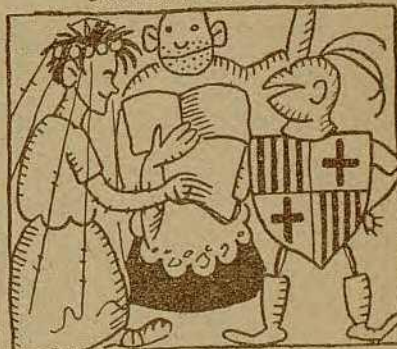
El capitán y sus huestes,
con el frac bien abillados,
se disponen a ir al tee
para jalar los bocados.

Entre un millón de personas
Piera se ve agasajado.
Le gustan más los capones
que no pas el estofado.

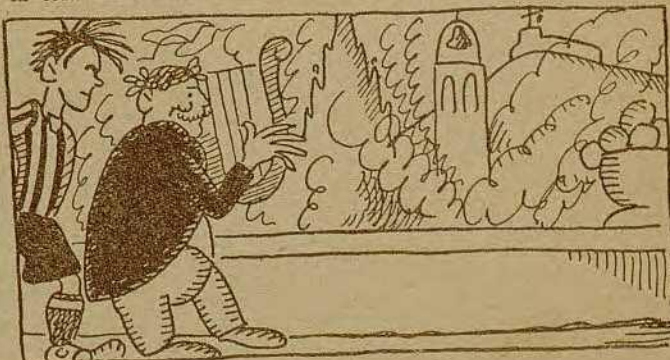
Gamper levanta la copa
y dice con voz velada:
«Visca Piera! Visca el «Barça»!
Visca la cosa ensucrada!»

Y para que sea fiel,
mosén Lletuga lo casa
con el equipo «Barcelona»,
y, emocionado, l'abraça.

Piera se ve acaparado
y Lletuga se da brillo:
le lee íntegra la epístola
y le coloca el anillo.

Y al final, tan engrescados
están, que en serio (y no en broma),
para ensanchar sus dominios,
incendian a Barcelona.

10 CENTIMS

INTERVIUS CAMELÍSTIQUES

Enraonant amb en Lluís Bota

Jo no em veia pas capaç de complir l'encàrrec que m'havien donat.

—Mira, noi! Fes una interviu camelística. Com més camelística, millor!

I cavilant com un savi dels que cavilen, anàvem pensant qui seria l'agraciat que hauria d'aguantar la nostra llauna, quan, de sobte, *oh portentoso del destino!*, clissem en Bota, que, amb aire d'ésser ja super-internacional, anava fumant una burilla d'havà.

—Com anem, noi?

—Res, home, res! No hi ha dret! Tothom diu que la culpa dels dos gols fou meua!

—I ca! Què ha d'ésser teua!

—Amb l'experiència que tinc d'això, et puc assegurar que del primer gol en va tenir la culpa el vent.

—Oh! I aquella brossa, que de segur et deuria anar a l'ull!

—Però, tu creus que el segon...?

—D'aquest, no cal ni parlar-ne. L'únic que en va tenir la culpa, va ésser en Gràcia.

—Paraula!

—I encara no n'estàs avorrit de jugar amb l'equip cranc, que fa el mateix que aquestes bestietes (van endarrera), i fins porten el jersei vermell, per estar més en propietat?

—Veuràs: això, és això; de totes maneres, allò no té res que veure amb lo altre.

—Ah! Ja!

—Bé; no ho diguis a ningú, però al dar-me la mà en Gamper, jo, que tinc més vista que el mateix Zamora, ja vaig notar que, amb la mirada que em va donar, dava a comprendre com si m'hagués dit, per exemple: «Vaya, vaya... Amb aquest cabell tan ros que tens, t'estaria d'allò més bé un capot de passeig dels que avui estrenen els meus nois! Si no fos perquè l'«Espanya» va votar contra l'«Europa», et diria: Bota, bota als meus braços!»

—I tu, què penses fer?

—Per ara, faig d'«as».

—Com! Què!

—Sí, home: abans feia de paleta; però ara, des de que sóc un «as», visc de la pilota.

—Ah, ja!

—No, home, no; vull dir, de la pilota que tiren a l'olla!

—O, sinó, què seria de la dignitat i l'honradesa? Oh! Sobre-tot, l'honradesa!...

—Calla! No em parlis més d'això, que em fas enternir!

—I això que deien, de si anaves a la «Unió de Sans»?

—I ca, home! Tu et creus que la «Unió de Sans» és capaç de poguer tenir mai un internacional?

—Què vols dir amb això? I en Sancho?

—En Sancho, dius? Els farà el salt!

—No et vas fixar com en Blanco va jugar com un negre per aguantar el lloc?

—Demés, per «Unió» ja en tinc prou amb la «Cèltic-Verdader», de la qual sóc entrenador.

—Però, si són unes cafeteres!

NOTES DE SOCIETAT

L'enllaç d'En Piera amb Donya Barcelona

Va tenir lloc a l'Hotel Espanya.

Hi assistiren tots els socis senassos de club campió, que són els *enragés* (abans es deien «fanàtics»). La cerimònia tingué lloc en el *gran salón*, omplert de taules col·locades a manera de *pinta*.

Abans de la cerimònia nupcial tingué lloc l'àpat. Va ésser una innovació mai prou agraïda.

La «Penya Conti» (tots ells molt rics) va fer la gran festassa amb sols tres naps de gasto, o sigui, el preu del cobert d'en Piera.

—Es perquè no em volen creure mai.

—Pobrets el dia que juguen amb el «Fortpienc»! Els toca el rebre de la carcanada!

—El «Fortpienc»? No, home, no! Almenys li'n faran sis!

—Què has dit? Tu m'insultes al parlar així del «Fortpienc»! No ho puc tolerar! I ara! Al club pel qual sentim més debilitat tots els del XUT!, fer-li sis gols! Vés, home, vés! Riu-te del casquet d'en Gamper tant com vulguis, però no em toquis el «Fortpienc», que si avui dia no és campió d'Espanya, és perquè té consideració i no vol llevar les il·lusions que tenen els del «Barcelona» i els de l'«Europa» d'arribar a ser-ho!... Demés, el...

En Bota ha desaparegut com per art d'encantament. Es veu que, aclaparat per les nostres raons, se n'ha anat a seixanta minuts per hora al «Fortpienc» per veure si encara hi era a temps per jugar de porter, car per arribar a ésser campió d'Espanya, diu que és capaç de tenir en compte la dignitat d'un «as» com ell, de tornar a fer de paleta tan prompte els del «Fortpienc» l'admetin, encara que no més sigui per jugar amb el re-serva.

Van ocupar la presidència en Piera i els pares dels nuvis.

A la taula dels jugadors, única guarnida de violes, hi havia a més d'altres incondicionals, en Bruguera, en Piñol, en Pascual i el *Niño prodigio*, els quals es van pagar el gasto ells mateixos!... El *capitán* no hi era perquè no pot oblidar les centrades curtes del *homenajeado*. El *mago del balón*, tampoc, oblidava encara de què en Piera no assistís al seu de l'any passat. I els altres que mancaven (25 ó 30 segons de lament), per por de perdre el costum d'ésser *inadecuados*.

—Voldria una miqueta d'arnica.
—No en tenim. La Federació l'ha aca-
parada tota pel dia que es juga el par-
tit «Barcelona»-«Europa».

En Planas, quan li van dir que per assistir-hi i menjar era necessari afluir *quinze de l'ala*, diuen que va exclamar: «Cuen-
tos a aquesta hora? Vinga, ho-
me, vinga!» I no en va volguer
saber res més.

En Filet (a) Juanico, tampoc
hi era. I això sí que ens va en-
tristir. I quina poca sort té l'an-
gelet nostre!

De la cerimònia se'n va en-
carregar mossèn Lluís, l'etern
pare espiritual de la noia.

L'anell fet per en Vallmitja-
na, el va pagar la núvia, lo qual
fou molt comentat.

Com a padrins ho volien ésser
tots, però es va imposar la di-
plomàcia d'en Cabot i es va pro-
clamar ell mateix.

Els moments de l'emoçió, en
els quals els crits i xiscles de sa-
tisfacció ho esgarriaven tot, van
ésser quan en Piera digué que
«desitjava finir la seva tasca de
futbolero amb els *azul-grana*».
Allò era el deliri! Fins en Tor-
resullastres va perdre el cap.
Deia aquest, parlant joïós del
nostre Piera: «Unes papallones
daurades que el cerquen, no so-
lament fora, sinó dintre de la
casa pairal...» I aquesta altra:
«Amb el nostre Piera i la cul...
cul... (gran expectació) ...labo-
ració dels seus companys...»
(tothom va respirar; algú que
altre ja suava).

També va parlar en Gamper,
però no li vam entendre res més
«que la núvia i en Piera ja feia
temps que feien vida íntima».
Va ésser molt criticat, doncs
això, encara que sigui veritat,

no deu dir-se mai. Menys mal
que tot va finir amb alegria i
joia (i no és al·lusió lo de la
joia).

Al començar, tots estaven es-
grogueïts; a l'acabar, estaven
tots entre vermells i vermells.
Era el vi? Era el caliu dels seus
cors, després de l'enlluernadora
i encoratjadora peroració d'en
Torresullastres? Ara per ara,
no ho sabem. Tal volta a l'altre
món ho capirem.

Va finir la festa amb un pet
de «Segadors» que feia fredat.
«I dintre el mateix «Espanya!»,
que deia el secretari rublert de
felicitat.

En Piera i demés jugadors es
van fer un tip de treballar fir-
mant «menús» a tots els entu-
siastes. No se'n podien avenir.
Diuen aquests, que en Piera fa
avui més bona lletra que abans.

Al sortir cap a les Rambles,
i encara que no hi anava el *Ma-
go del balón*, tota la gent creia
que sortien del Liceu. Era per-
què anaven davant els de la «Pe-
nya Conti», saben?

Però quan sentiren allò de
«Ra, Ra, Ra, B. A. R.», etcè-
tera, etc., van comprendre que no
era *aristocràcia*. Van creure que
eren anarquistes.

I ja en tenim un més de casat
a can «Barça».

DARRERES NOTÍCIES.—A últi-
ma hora feien córrer que, degut
a aquest enllaç, s'havia mort en
La Riva i tornat boig en Lo-
redo.

Ah! I que en Zamora anava
a parar al reserva del club cam-
pió.

Un altre «caso»?

BOXA

La sala de l'«Iris» es va om-
plir de gom a gom.

Hi havia expectació, puix el
programa era d'aquells que fan
feliç a un home.

El primer combat, a càrrec de
la parella Tafall-Aznar, va aca-

bar a patades. L'Aznar, ja sa-
bem quina mena de *ganado* és.
Va guanyar l'Aznar per punts.

En Fabregat i en Roca s'ho
feren, portant el combat en Fa-
bregat. Aquest boxejador té com
a principal defecte l'ésser curt
de cames. Ens ha promès so-
lemnialment que, per a complau-
re'ns, se les deixarà créixer.

L'Americano no ha sabut fer-
se simpàtic entre els habituals
de l'«Iris». L'home es porta ad-
mirablement, però la gent s'em-
penya en restar-li mèrits. El seu
combat amb en Van-Neck fou
tot ell ple d'emoçió. L'America-
no va boxejar amb la serenor i
la traça de tot un mestre. La seva
victòria per K. O. és un gran
triomf.

Seguidament l'empresa ens va
obsequiar amb un «duetto» cò-
mic, a base de la parella Valles-
pín-Brochier. En Vallespín en
un moment de distracció va es-
clafar a en Brochier. Es de la
única manera que podem estar
d'acord amb allò de *una victòria
aplastante*.

El senyor Anderson té un ca-
ràcter molt agre. Tenia la inten-
ció de boxejar amb tota la sala.
Nosaltres ens vàrem acovardir,
imposats pel nombre. El seu fill,
en Gaston, una mica desorien-
tat per les atzagaiades del seu
pare, no va guanyar lo de pre-
sa que hauria pogut fer-ho.

A l'últim «round» va posar
toda la carne en el asador i l'es-
tómac d'en Rappi no va poder-
la pair. Així és que en Rappi va
perdre per indigestió.

I, per últim, l'Hoche amb en
Fecte.

Senyors, aquest combat ens va
deixar ennavegats en una mar
de dubtes.

Nosaltres crèiem que l'Hoche
anava posant greix i es tornava
feixuc; però dijous es va trans-
formar en *mariposa que va de
flor en flor*, i, lleuger com una
ploma, va fer un combat que
resulta de lo millor de la seva
carrera.

Al sortir, la satisfacció es pin-
tava en el rostre de tots els que
havien assistit a la vetllada.

Per fi, Senyor, ens han trobat
el gust!

L'HOMENATGE GAMPER

FLORS I VIOLES. — UN DISCURS INTERROMPUT. — VISCA! VISCA! VISCA! — UN SOL PARER I FORA DISCUSSIONS. — «ESTAMOS HINCHADOS (VOLEM DIR «ENCHIDOS») DE GOZO». — XIM! XIM!! XIM!! — MES VISCA! VISCA! I VISCA!! — ELS POMELLS. — «LAS HIJAS DE MARIA». — «ROGATIVAS» I DEMES.

EN GAMPER

Amb els ulls plens de llàgrimes i la mà tremolosa, em poso a escriure aquestes ratlles, sentint dessota la samarreta de llana i el «peto» el bategar furient d'un cor avalotat.

El sol record de tota aquella joia és prou per a reviure en la nostra pensa l'espectacle de la festa passada.

—Olé! Viva tu madre! Castizo!

No en facin cas d'aquesta veu, que és d'un envejós.

...Doncs, com anàvem dient, allò semblava la coronació de Felip II, o bé el casament de lord Cumberland. Allí no reia ningú. Tothom seriós, tivat i ple de foc sagrat. A les persones majors d'edat i clients de la casa se'ls permetia engrescar-se i avalotar. Un sens fi de rètols feien avinent al públic de què l'emocionar-se era obligatori.

El senyor Torresullastres prou corria d'una banda a l'altra de camp advertint a tothom, amb la seva veu de baix poderosa: «Tinc de parlar! Callin, que vaig a engegar un discurs!» Pe-

rò, ca! La terregada vinga cridar: «Visca en Gamper! Visca el nostre Gamper! Visca nostre senyor Gamper!!!!»

En Nogareda prou somreia en espera de què un altre any es recordessin d'ell. Era l'encarregat de vigilar els Pomells de Jovenut i les «Hijas de María», que varen contribuir a la festa.

La Banda Municipal ens donà a conèixer un himne a base de trompes i de bombos. Oh, els bombos!!

La nostra fantasia, si la deixéssim volar, es convertiria en l'ànima d'un repòrter de salons i empalagaria amb tanta dolçor.

Però el maleït deure ens obliga a parlar del partit.

La Selecció, que tots esperàvem per a divertir-nos a les seves costelles, ens va deixar amb un pam de nas.

Hi ha un tal Walter, de la «U. E. de Figueres», que és un trumfo d'aquells que no fallen; un tal Maurici, que va de primera, i en Sancho i en Barratxina, que deixin-los anar.

Durant la primera part creguérem que la Selecció treuria més profit de la seva brillant actuació.

A la segona part, ja veïrem que els tocava el rebre.

Els gamperians estaven d'homenatge i era qüestió de deixar el pavelló a bona alçada.

Varen guanyar per dos a un, amb suors i moltes fadigues.

En Sami pogué lluir davant d'aquells davanters tan fluixets totes les seves filigranes de dansarina clàssica.

M'acabo de treure un pes de sobre. He parlat del partit, i, lliure de tot lo que sia prosa, puc

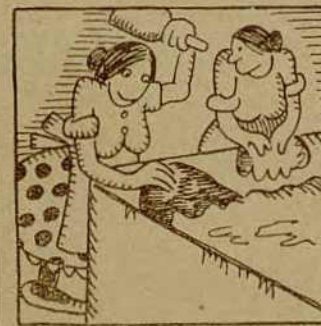
Vista parcial de l'Homenatge

remontarme altra volta a les cripcions fantàstiques.

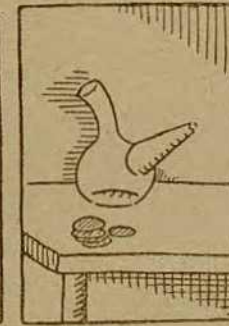
AUA DE L'«AS»

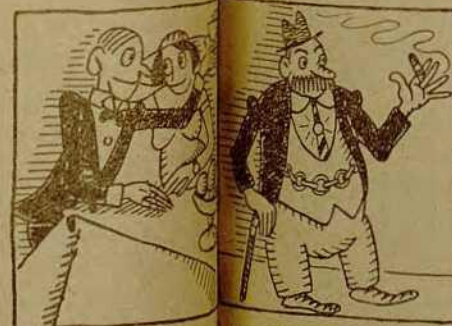
El noi abans d'esser

El pare del noi abans que el noi fos «as».

La mare del noi abans que el noi fos «as».

El noi una vegada és «as».

La mare del noi quan el noi ja és «as».

Gasto diari del noi una vegada és «as».

«Oh, socis! Oh, difunts!!

«Fa anys, un tendre infant, allà a Suïssa, s'entretenia espatllant un rellotge. Al cap d'un quant temps l'arreglava. Després era president del «Barcelona». Aquest és en Gamper. Visca en Gamper!»

En aquest punt la Banda va començar a tocar i en Torresullastres no pogué acabar el seu parlament. Xim! Xim!!! Bom, xim... xim!!!

A la sortida, davallant cap a Barcelona, uns quants aficionats castigües a tots els de l'«Europeien «rogativas» per a que Déu pa» amb un còlic, que no en deixés ni un. Amén!

I aquest himne diu:

I

Dels equips de nostra terra és l'«Europa» el bo i millor: però tothom el reclama com a futur campió.

Els xicots que el team integren són tots ells molt bon minyons, i en el camp de joc defensen llur ensenya com lleons.

Tornada

Dels futbolistes que fan més tro-
[pa,
és sens cap dubte l'equip «Eu-
ropa.

II

El gran dia no s'allunya en què tots col·locareu el futbol, a Catalunya, a una altura sense preu. Avant, «Europa», avant sempre, lluiteu vigorosament, i tingueu fe en la victòria sense desmaià un moment!!

Tornada

Dels futbolistes que fan més tro-
[pa,
Es sens cap dubte l'equip «Eu-
ropa.

Ja n'hi ha per estar satisfet, ja!!! Quina raspallada!

SENYOR GAMPER!...

Quan les forces vives i bellugadisses de Catalunya li han donat tant i tant peixet, nosaltres, espurnes petites i alegroies del foc sagrat per l'entusiasme deportiu, el salutem.

Aquesta frase anterior, senyor Gamper, comprenem que serà l'enveja d'en Torresullastres. Però, què hi farem! Quina culpa tenim nosaltres de tenir tot el talent que Déu Nostre Senyor ens ha donat?

Com dèiem, nosaltres no podem fer-li un bust de bronze que val onze mil peles, ni dar-li per mil peles un concert com l'Orfeó Gracienc ni com la Banda Municipal; per no poder, no po-

dem ni pagar la pela d'entrada suplementària, ni fer-lo *kinesiteràpico* honorari com l'ha fet el nostre bon amic Garcia Alsina; però, malgrat això, rebi el nostre aplaudiment. Es el primer aplaudiment que dem.

Vostè, com en La Riva i com tots els que de l'esport n'han fet un apostolat, ens són simpàtics. Per això, avui que la gent l'aplaudeix, nosaltres també ho fem. I això no vol dir que demà li gastem una brometa de les nostres amb aquella *frescura* que ens caracteritza.

Ah! El «kik-off» va estar molt ben tirat. A les fotografies dels setmanaris deportius ha que-

dat molt bé. El trobem «guapot»..., i perdoni.

I... prou, senyor Gamper. Es això tot el que volíem dir.

TALLA QUE TALLARÀS...

En *El Mundo Deportivo* del dia 23 del mes passat, hi ha una «foto» de l'equip de Galícia.

Tot ho trobaríem bé, si no fos que, a l'assenyalar als jugadors, diuen que l'Antonio és l'Isidro, que en Torres és l'Otero, que l'Otero és en Pasarín, que en Pasarín és en Queralt, que en González és en Torres, que en Criarroni és en Balbino, que aquest és l'Antonio, que en Queralt és en González, que en Polo és en Chiarroni, que en Pinilla

FUTBOL

Extraordinaris partits de Futbol

DIES 3 I 4 DE MARÇ

Ferencvarosi Torna Club

Vuit vegades campió d'Hongria : Creador de l'Escola : Hongaresa de Futbol :

DIES 10 I 11 DE MARÇ

Real Unión Club de Irún

Finalista en el Campionat : : d'Espanya 1922 : : contra

F. C. Barcelona

Campió de Catalunya y d'Espanya

Es desparten localitats al domicili social del F. C. BARCELONA. Fortuny, 1, i al «Centre de Localitats», de la Plaça de Catalunya.

CAMP DE LES CORTS

A dos quart de quatre de la tarda

és en Polo i que l'Isidro és en Pinilla.

Res! Ni un n'endevinen!

Ah! I *El Mundo* és el periòdic deportiú que la dinya menys sovint.

Els nostres llegidors coneixen allò de què «dos jugaven i el tercer va rebre», veritat? Però segurament no coneixen l'altre: «Dos jugaven i el tercer va guanyar.»

Llegeixin lo que deia *El Sport* estimat, aquest dilluns últim:

«*En el campo del Girona han contendido de campeonato el Blanes F. C. y el Portbou, ganando los locales por cuatro a uno.*»

Eh, quines coses més difícils fan a Girona?

Lo més gran és que, sabent els que jugaven i el que va guanyar, no poguem capir qui va perdre.

Però encara hi són a temps, si els convé.

Amb això de volguer sapiguer el nombre de socis de cada club, el senyor Raventós ha posat a alguns en un compromís.

Els convé dir la veritat, augmentar el nombre o rebaixar-lo? No saben què fer, paraula.

XUTS

Sembla que aquest més que avui comença, el passarem veient jugar als jugadors americans. Vindran sols, suposem, i sense americanes. Així jugaran, doncs, en mànégues de camisa, lo que, ara com ara, no sembla cap novetat.

Pel demés, sembla que són jugadors temibles, com ho demostra la «pana» que varen clavar als del Nord quan hi varen anar.

Aquests partits els organitza l'«Ateneo Hispano - Americano de Artes y Letras». Ara, diguin-vos vostès què tenen que veure les lletres amb el futbol! O ens ho diuen vostès, o li ho demanem a en Piera.

A la vetllada de l'altre dia a l'«Iris», en Vallespín es va enfil·lar al «ring» creient que tenia d'heure-se-les amb en Young-Blaise; però, per una d'aquelles coses que passen al món i

que de vegades en diuen «tí-mos», sembla que en Young-Blaise no ho era pas, i en el seu lloc i havia un senyor que es diu Brochier, i que de la primera pinya en Vallespín en va fer puré.

Cavallers, que això és deixar-vos pendre els riços amb aquella alegria!

El governador vol que els camps estiguin com cal, i sobretot, per als casos d'incendi, vol que hi hagi moltes portes.

Però, que no s'ha fixat amb què cap camp té calefacció? Què fa badant?

Deia en Gamper, a casa seva, abans de la jornada «Europa»-«Barcelona», als jugadors del primer equip:

—Figureu-vos que perdeu!... Quin paper faria jo el dia del meu homenatge?

I no van perdre.

A *La Jornada Deportiva* estan fent i li estan fent dissabte dels seus corresponsals i redactors, canviant-los a quasi tots (i els que canviaran!).

El més conegut és en Costa, que farà, des de València, la informació del «Campeonato de Levante».

No el coneixen? No han sentit moltes vegades, i ben fort: «*¡Costas las de Levante!...*»?

Doncs, no ens negaran que és ben conegut.

En *Manolo Nogareda*, allò que tant es belluga i que serveix per tantes coses al carrer de Fortuny, li han fet un present d'una pipa, que no es treu de la boca ni per menjar.

No fa gaire també va rebre un bastó (encara que no va rebre), i no el deixava ni per escriure a màquina.

Fa fredat el pensar que li puguin ofrenar uns platerets o un timbal!

**EL JUGADOR
DE FOOT-BALL**

O

bra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español.—Explicación del *off-side*.—Cirugía de urgencia.—Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

En Vallespín ens va demanar que li féssim alguna cosa en el XUT!. Per una caricatura ens ofereix cinc duros. Per cinc duros, nosaltres li fem un himne.

Els directius de l'eterno rival d'en Gamper, varen organitzar un partit entre elements del club «real», amb la intenció de què no anessin a fer el nas per can «Barça». Era la forma de què, guanyés qui guanyés, sempre guanyés l'«Espanyol».

Ah, *marquavèlics*!!

El senyor Raventós vol que tots els camps tinguin botiquí d'urgència, suposem que a càrrec d'un entrenador estranger, que fa més tropa.

Això ens recorda que a l'edat gloriosa del futbol català, ara fa uns vint anys, el «Salud» fou el primer club que instal·la botiquí, en el qual hi havia ampolles de conyac i xerès, força apetitosos. No cal dir que fou el primer medicament que es va acabar.

A Madrid, després del «caso Guixé», els ha sortit el «caso Mengotti».

Aquests «casos», per lo fulminants, resulten de ràbia.

A l'homenatge a en Gamper

va faltar-hi l'adhesió d'un fabricant de casquets.

Hi hagué una temporada que l'home féu el gran negoci només amb els que en Gamper li encarregava.

A l'«Espanyol» tot plora, tot plora d'ahí ençà, que al «Barcelona» en Piera diu que s'hi quedarà.

Això ho canten amb música de «La mort de l'escolà» i és lo més trist que s'ha cantat a Barcelona des de l'any del còlera. Almenys, pels socis de l'«Espanyol».

Hem vist un anunci que diu: «Pelotas para profesionales, a 25 pesetas.»

I ara! Què vol dir «profesionales»? Ara per ara com ara, encara despisten.

En Maluquer i en Trabal fa un temps es mastegaven els ossos. En Trabal, avui, ha nomenat a en Maluquer corresponsal de *La Jornada* a Madrid, amb un sou de rajah.

O tempora, o mores!

Que vol dir, no sé què del temps dels moros.

La Pelota Semanal, òrgan oficial dels Pomells Deportius de Joventut d'en Corbinos, publica

en folletó una novel·la deportiva en la qual assassinen al «referee» amb una punxada d'agulla i fan el *secuestro* de la promesa d'un jugador, i en fereixen un altre. Si això és fer cultura, que vingui l'Alazar i ens ho digui. Ela!

Comentant l'assassinat del «referee» anterior, en Torrents ens va explicar un sopar de duro, d'un partit accidentat a la Barceloneta, amb ganivetades i tot. I és, fills meus, que el que té por, somnia sabres.

I l'amic Torrents té motius per estar esverat.

Els jugadors de Guipúscoa, si bé no varen obtenir un èxit a París com a futbolers, el varen obtenir com a cantants. En un cafè, per oir-los, fins varen fer parar la música.

Si els nostres hi van, ja saben com «epàtar» als francesos. Per de «Marieta de l'ull viu», i fora.

L'HORA DEL CORREU

Caramata: No, jove, no; això ho explica a sa tia.

Ou com balla: Passi per aquí i tindran l'alt honor de clavar-li una pinya. I què és dolent!

Filus: Van els «xuts». Pot escriure la que vulgui.

Amarantis: Quin pseudònim més bonic! És lo únic bonic que envia.

Ave: Ave César! Perdoni, Ave, però l'hi enviem al cove. Perdoni, eh?

Defensassa: Fet, Uva, que vol dir raim.

Pistoler: I ara! No, senyor, no. És d'això.

IMPRIMTA COSTA: CARREU NOU, 45.—BARCELONA

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35-Tel. 5031 A.

LOS SECRETOS DEL FOOT-BALL

COMO Interesante y bien documentado libro escrito por Don ANGEL FEMENIA, antiguo jugador y socio del Sindicato de Periodistas deportivos 60 cénts. COMO SE JUEGA SE GANA 60 cénts.